పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

రాజ్యలక్ష్మి కథ

-45-

ఆగకుండా మోగుతున్న ఫోను శబ్దంతో మధ్యాహ్నపు నిద్రలో వున్న నేను ఉలిక్కిపడి లేచి, ప్రక్కనే వున్న ఫోను చేతిలోకి తీసుకున్నాను. స్క్రీన్‌పై సుజాత అనే పేరును చూడగానే ‘అమ్మో ‘ అనుకున్నాను. ఇప్పుడు కనుక కాల్ ఆన్సర్ చేస్తే కనీసం గంటయినా మాట్లాడి నా మెదడు తినేస్తుంది. ఊర్లోని కబుర్లు, కువైట్‌లోని కబుర్లు అన్నీ చెప్పిందాకా వదలదు. అదీకాకపోతే ‘వంద దినార్లు అప్పు ఇవ్వు అక్కా! నాలుగునెలల్లో తిరిగి ఇచ్చేస్తాను ‘ అంటుంది. ఫోను తీయనా వద్దా అనుకుంటూ రెండు క్షణాలు సందిగ్ధంలో పడి ఇక తప్పదని ఎట్టకేలకు ఆఖరి రింగ్‌కు గ్రీన్ బటన్ నొక్కాను. రెండు నిముషాలు క్లుప్తంగా మాట్లాడి పెట్టేయాలి, చెప్పే రామాయణం అంతా వినకూడదు అనుకున్నాను మనసులో.

అక్కా.. అక్కా "ఈ సంగతి విన్నావా?" అంది గాభరాగా

"ఏ సంగతి?" అన్నాను నేను నిదానంగా. ‘ఈ పిల్ల ఎపుడూ ఏదో ఒకటి వాళ్ళ గురించో వీళ్ళ గురించో పనికిమాలిన విషయాలే చెపుతుంది కదా? ‘ అనుకుంటూ.

"ఎంత ఘోరం జరిగిపోయింది అక్కా. వాడు వినోద్ తగిన పనే చేసాడు ఎంతైనా మగపిల్లవాడు కదా చెవులతో వింటూ కంటితో చూస్తూ ఎంతకాలం స్థిమితంగా వుండగలడు? ఆడది మరీ బరితెగించి అంత విచ్చలవిడిగా వుండకూడదు కదా? కొంచమైనా పరువు మర్యాద కాపాడుకోవాలి కదా? కాస్తయినా గుట్టుమట్టు లేకుండా ఒళ్ళు కొవ్వెక్కి కన్నబిడ్డల ఎదురుగానే ఇష్టమొచ్చినట్లుగా తిరిగితే చివరికి ఇదే గతి పడుతుంది. ఎవరు ఒప్పుకుంటారు చెప్పు? ఎంత అవమానం?

ఏదో బిడ్డల కోసం, వారి భవిష్యత్తుకోసం కుటుంబాన్ని వదిలిపెట్టి కువైట్ పోతా, డబ్బు సంపాదిస్తా అని ఒహటే పోరు పెడుతుంటే విధిలేక సరే అని మొగుడు ఒప్పుకున్నాడు. రెండేళ్ళు మాత్రమే అక్కడ వుండి తిరిగి వచ్చేయాలని ఖచ్చితంగా చెప్పాడు.

మొదట్లో బిడ్డలకోసమే, కష్టపడి డబ్బు సంపాదించాలి అనే ఉద్దేశంతోనే వుండేది. ఇక్కడికి వచ్చాక ఈ తిండి తిని, ఈ నీళ్ళు తాగాక పూర్తిగా చెడిపోయింది. డేవిడ్ అనే క్రిష్టియన్ అతన్ని పట్టుకుని ఏకంగా అక్కడ కాపురం పెట్టేసిందట.

పెదాలకి ఎర్రగా లిప్‌స్టిక్ ఏసుకుని తలనిండా మల్లెపూలు పెట్టుకుని, మెడ తిరక్కుండా నెక్లెస్ వేసుకుని వాడి చెయ్యి వదలకుండా పట్టుకుని మాలియాలో తిరగుతా వుండేదంట.

ఇక్కడ మాలియాలో మన ఊరివాళ్ళు ఎప్పుడూ తిరుగుతూనే వుంటారు కదా. ఏదో ఒకరోజు ఎవరో ఒకరి కంట్లో పడకుండా పోతుందా? అక్కడ ఇంటిని, మొగుణ్ణి బిడ్డల్ని మరిచిపోయి అబ్బబ్బ అవేమి సోకులో? అవేమి ఒగలో? పరాయి మగవాడితో అవేమి తిరుగుళ్ళో.

ఇండియానుండి వచ్చేటప్పుడు దీనంగా తలదించుకుని దిక్కులేని వాళ్ళమనుకుంటూ.. ఇక్కడ కువైట్‌లో కష్టపడి పనిచేసుకుని బ్రతుకుదామని వస్తారు చేసిన అప్పులు తీర్చుకుని బిడ్డల్ని పోషించుకుంటే చాలనుకుంటారు. కానీ ఇక్కడికి వచ్చాక నాలుగు దినార్లు కళ్ళజూడంగనే కళ్ళు నెత్తిమీదికి ఎక్కి గర్వంతో కళ్ళు కనిపించావు. తమ స్థితి, గతి అన్నీ మరిచిపోతారు. మగాళ్ళని మరిగి ఇదే లోకం అనుకుని బిడ్డల్ని కూడా నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నారు. ఏం బ్రతుకులో ఏమో? పరాయి మగాడితో, మొగుడుకాని వాడితో సంబంధాలేమిటో? ఈ బ్రతుకులేమిటో? కలిసిమెలిసి వుండటమేమిటో? ఇక్కడ కువైట్‌లో అడిగేవాళ్ళు లేరని హద్దూ అదుపూ లేదని ఈ కాపురాలు పెట్టడం ఎందుకో? కొంచెమైనా సిగ్గుండక్కర్లా. మనిషి జన్మ ఎత్తితే సరిపోతుందా? ఈ విషయం తెలిసి ఆ డేవిడ్ భార్య పాపం ఇండియాలో ఒకటే ఏడుపు - ‘ఓ - జీసస్ నన్నూ పిల్లల్ని కాపాడు కనికరించు. ఆ రాజ్యలక్ష్మి చేతిలోనుండి నా భర్తను విడిపించు ‘ అంటూ ఒకటే ప్రార్ధనలు. చివరికి ఇప్పటికి దాని ప్రార్ధనలే ఫలించి దీని పాపం పండినట్లుంది. ఏదో ఒకనాడు చేసిన పాపానికి శిక్షను అనుభవించక తప్పదు కదా? దాదాపు పదేళ్ళు ఇది ఆ డేవిడ్‌ని వశపరచుకుని వదలకుండా చేతిలో పట్టుకుని వాడి డబ్బంతా తినేసింది. పెళ్ళాం పిల్లల్ని అక్కడ పస్తులుంచి భార్యకు భర్తను దూరం చేసింది. సాటి స్త్రీని వేదనకు గురిచేస్తే పుట్టగతులుంటాయా?

చివరికి ఆ డేవిడ్ భార్య గోడంతా ఆ దేవుడు విన్నట్లున్నాడు. దీనికి తగిన శాస్తి జరిగింది. కాదంటే పాపం అనవసరంగా ఈ పిల్లోడు వినయ్‌కి ఎంత శిక్ష పడుతుందో ఏమో? తల్లి చేష్టలు కళ్ళారా చూసి వాడికి పాపం రక్తం మరిగిపోయింది. కంటినిండా నిద్రపోలేకపోయాడు, కడుపునిండా తిండితినలేకపోయాడు. అందునా ఈ లోకం తల్లిని గురించి కోడై కూస్తుంటే మగపిల్లాడు వింటూ ఎలా వుండగలడు? మగపుట్టుక పుట్టాక పౌరుషం వుంటుంది కదా? అప్పటికి ఎన్నోసార్లు ఎంతో మర్యాదగా చెప్పాడంట. వాళ్ళమ్మ కాళ్ళు పట్టుకుని ‘అమ్మా పదేళ్ళు గడిచిపోయాయి. ఇంటిని మమ్మల్ని వదిలేసి కువైట్‌కి వెళ్ళిపోయావు. అపుడు మేము చిన్న పిల్లలం కానీ ఇపుడు మేము పెద్దవాళ్ళం అయ్యాం. నీ గురించి అందరూ వ్యంగ్యంగానూ చెడుగానూ మాట్లాడుతుంటే నా హృదయం బాధతో చచ్చిపోతోంది. అలాంటి మాటలు చెవులతో వింటూ బ్రతకలేకపోతున్నాను. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. అయిందేదో అయింది. ఇకనైనా ఆ డేవిడ్‌తో సంబంధాన్ని విడిచి ఇంటికి వచ్చెయ్యి. ఆ కువైటూ వద్దూ, ఆ డబ్బూ మనకొద్దు. ఇప్పుడు నేను పద్దెనిమిదేళ్ళ పిల్లోడ్ని అయ్యాను. కావాలంటే ఏదో ఒక పనిచేసి నేను సంపాదించగలను. మన కుటుంబాన్ని పోషించగలను.‘ అని ఎంతో బ్రతిమలాడుకున్నాడంట. కానీ ఇది ఈ భ్రష్టురాలు ఎంత చెప్పినా, ఏం చేసినా ఈ భూమి ఆ ఆకాశం తల్లక్రిందులైనా సరే ఆ డేవిడ్‌ని మాత్రం వదిలేది లేదంట. వాడే నాకు ప్రాణం వాడిని విడిచి క్షణం కూడా బ్రతకలేను అందంట. కన్నకొడుకు ఇలాంటి మాటలు విని ఎలా సహించగలడు? ఆవేశం పొంగుకొచ్చి, అలవిమాలిన కోపంతో తనను తాను మరిచిపోయాడు. ఇంకేం చేస్తాడు? వాడికి ఇంక వేరే మార్గం కనబడలేదు. ఇండియాకు శెలవలకు వస్తే కొన్ని రోజులైనా ఇంటి పట్టున వుండకుండా ఆ డేవిడ్‌తోనే షికార్లట. ఎదిగిన బిడ్డల ముందే తల్లి తన తండ్రితో కాకుండా పరాయి మగవాడితో తిరుగుతుంటే ఎవరు భరించగలరు? అయినా పౌరుషం పొంగి పొరలే వయసు వీడిది. రేపోమాపో పెళ్ళి చేసుకోవాల్సిన వాడు తల్లి గురించి తన స్నేహితుల ముందు తలదించుకోవాల్సిన పరిస్థితి. ఎలా సహించగలడు?

అయినా ఆడదానికి మగాడి భయం కాస్తయినా వుండాలి. తండ్రో మొగుడో కొడుకో, చివరికి అన్నదమ్ముల్లో ఆడదాన్ని కాస్త కనిపెట్టి వుండాలి. లేకపోతే దీనిలాగే విచ్చలవిడిగా పరాయి మగవాడితో తిరిగితే కుటుంబాలు పిల్లలు ఏంగాను? ఆ చెర్లోపల్లి బేబి కూడా అంతే. ఇప్పటికి ఇరవై ఏళ్ళుగా ఆ క్రిష్ణతో కువైట్‌లో కాపురం పెట్టింది. ఇద్దరికీ పెళ్ళి అయినట్లుగా అక్కడ డూప్లికేట్ సర్టిఫికెట్లు

సృష్టించారట. ఇరవైవేలు డబ్బు లంచంగా ఇస్తే అలాంటి పెళ్ళి పేపర్లు తయారు చేసి స్టాంపు కొట్టి ఇచ్చేస్తారంట. వాటిని పట్టుకుని కలిసి కాపురం చేస్తే అక్కడి పోలీసులు ఏమీ అనరంట.

అది ఇక్కడ ఇద్దరు పిల్లల్ని కన్నాక మొగుడ్ని వదిలేసి కువైట్‌కి పోయింది. అక్కడ ఆ క్రిష్ణకి వీసాల వ్యాపారం అంట. సంపాదించిన డబ్బంతా దీని చేతిలో పెడతాడంట. ఆ డబ్బంతా పెట్టి చెర్లోపల్లిలో నాలుగంతస్తుల ఇల్లు కట్టేసింది. టౌనులో స్థలం కొనుక్కుంది. కొడుకు ఇంటర్మీడియెట్ చదవగానే కువైట్ పిలిపించి వాడికి అక్కడ ఉద్యోగం చూపించింది. తరువాత మంచి పిల్లను చూసి పెళ్ళి చేసింది. ఆ పిల్లకు గానీ, వాళ్ళ వాళ్ళకు గానీ ఇక్కడ ఇదిచేసే భాగోతాలు ఏవీ తెలియవట. అందుకే మోసపోయి పిల్లను తరువాత కోడల్ని కూడా కువైట్‌కి పిలిపించింది. కొడుకు కోడళ్ళముందే ఆ భర్తకాని భర్త క్రిష్ణతో కలిసి జీవిస్తోంది. ఈ కువైట్‌కి వచ్చి మన ఆడవాళ్ళు మన పద్ధతుల్ని, సంస్కారాన్ని మరిచిపోయి హద్దుల్ని ఎంతగా దాటుతున్నారో చూసావా? ఆ కొడుకు రాజేష్ మాత్రం తన తల్లి చేష్టల్ని పట్టించుకోడంటగానీ ఆ కోడలు మాత్రం గొణుగుతూ ఇది పద్ధతికాదని గోల పెడుతుందంట. 'మీరు ఇలాంటి వాళ్ళని తెలియక పరాయి మగవాడితో ఈ కువైట్‌లో కలిసి వుంటున్నారని అందునా ఆయనకు పెళ్ళాం పిల్లలు ఇండియాలో వుండగా మీరు ఈ పని చేస్తున్నారని మాకు తెలియలేదు. ముందే తెలిసివుంటే మావాళ్ళు నన్ను ఇస్తామన్నా నేను మాత్రం మీ కొడుకుని అస్సలు చేసుకునేదాన్ని కాదు. ఆయన పెళ్ళాం పిల్లలు ఈ సంగతి తెలిసి ఎంత బాధపడుతున్నారో? వాళ్ళ ఉసురు మీకెందుకు? వాళ్ళ బాధ కన్నీళ్ళూ వూరికే పోవు. మీకు శాపంగా తగలకుండా పోదు. మీ పాపం మాకు, మా బిడ్డలకికూడా శాపమై తగిలితే నేను ఏం చేయాలి? అత్తగారు, అందులో వయసులో పెద్దవారు కాబట్టి మిమ్మల్ని బ్రతిమాలుకుంటున్నాను. అదే నా తల్లి అయితే కాళ్ళూ చేతులు కట్టిపడేసి ఫ్లయిట్ ఎక్కించి ఇంటికి పంపేదాన్ని. మీకు వయసా అయిపోయింది. కొడుక్కి పెళ్ళికూడా చేసారు. కన్నకొడుకు కోడలి ముందు ఇలా పరాయి మగవాడితో కలిసి వుండటం సమంజసమా? ఇక ఇంటికి వెళ్ళి క్రిష్ణా రామా అనుకుంటూ ఇంట్లో కూచుని కాలక్షేపం చేయకుండా ఏం పోగాలం దాపురించింది మీకు? ' అని దులిపేసిందట. అయినా దానికి సిగ్గువుంటే కదా? మనవళ్ళు పుడుతున్నా బ్రతుకుల్ని మార్చుకోవడంలేదు. మరి మనవళ్ళకు ఏం జవాబు చెపుతారో. ఛీఛీ ఇలాంటి వాళ్ళు ఆడజన్మ ఎత్తి ఎలా పుడతారో ఏమో? వీళ్ళ మొహం చూస్తే మనకు కూడా పాపమే. ఎంతమంది నవ్వుతున్నా హేళన చేస్తున్నా వీటికి సిగ్గు కలగడంలేదు. బరితెగించి వీధుల్లో తిరుగుతున్నాయి. వీటిని కిరసనాయిలు పోసి తగలబెట్టాలి."

ఎక్కడా ఆపకుండా ఆవేశంగా చెప్పుకుపోతోంది సుజాత. ఇవతల వింటున్న నా చెవి గింగురుమంటోంది.

అసలు విషయం చెప్పకుండా వెనుక ముందు వున్న కథ మాత్రమే కనీసం గంటసేపు ఆపకుండా చెప్పడం సుజాతకున్న ప్రత్యేకత. ఏది ఏమయినా తన ఆవేశానికి ఒక అర్థం వుందనిపించింది. 'నిజమే కదా? పొట్ట చేతపట్టుకుని దేశాన్ని ఇంటిని, బిడ్డలను వదిలి విమానం ఎక్కి ఇక్కడికి వచ్చి అన్నీ మరిచిపోయి మన దేశానికి, కుటుంబానికి, బిడ్డలకు తలవంపులు తెచ్చే పనులు చేస్తే ఎలా? ఆడది చేసిన తప్పులు తల్లిదండ్రులకు, తోడబుట్టినవారికి, బంధువులకి, బయటివారికి తెలిసినా పరవాలేదేమోకానీ కన్నబిడ్డలకి మాత్రం ఎట్టి పరిస్థితుల్లో కూడా తెలియకూడదు. ఆ తల్లి పిల్లల ఎదుట జాగ్రత్తగా ప్రవర్తించాలి. తల్లి తప్పు చేస్తోందంటే తెలిసిన పిల్లలు భరించలేరు. వారి హృదయం ఎంతగానో క్షోభిస్తుంది. ఆ ప్రభావం వారి మీద పడి వాళ్ళు దొంగలగానో, హంతకులగానో శాడిస్టులగానో తయారవుతున్నారు. శారీరక సుఖాలకో, డబ్బుకో లొంగిపోయిన తల్లులు చేతులారా తమ పిల్లల భవిష్యత్తును తామే నాశనం చేస్తున్నారు. తమ స్వార్థానికి వారిని బలి చేస్తున్నారు. ఇలాంటి పిల్లలవల్ల కుటుంబాలు సమాజం పాడైపోతోంది. కువైటు వాళ్ళు కూడా విస్తుపోయేలా ఇక్కడ లంచగొండితనం, వ్యభిచారం విస్తరించి పోయింది. మద్యపానమే లేని ఈ దేశంలో మనవాళ్ళేకదా అక్రమంగా సారా కాచి ఇక్కడ అమ్ముకుని లక్షలు సంపాదిస్తూ ఈ దేశాన్ని భ్రష్టుపట్టిస్తున్నారు. పేరుకు మాత్రం ఇంట్లో పనిచేసే మనుషులు, కానీ అక్రమంగా వీసాలు

కొనుక్కుని బయట వుంటూ విచ్చలవిడిగా తిరిగి ఇష్టప్రకారం జీవించి ఈ దేశ చట్టాల్నే మభ్యపెడుతున్నారు. చట్టాన్ని ఉల్లంఘిస్తూ అక్రమంగా బ్రతుకుతున్నారు.

అక్రమ వీసాలు, వడ్డీలకి అప్పులు ఇచ్చే వ్యాపారాలు విస్తరించి పోయి అన్యాయంగా పేదలను దోచుకుంటూ కోట్లు సంపాదిస్తున్నారు. క్లిష్టమైన కష్టమైన కువైటు చట్టాన్నే మసిపూసి మారేడుకాయ చేస్తూ డబ్బే పరమావధిగా భావిస్తూ తప్పుడు పనులు చేస్తున్నారు. ఇలాంటి మన భారత దేశాన్నే కాదు ఈ కువైటును కూడా పాడుచేస్తున్నారు.

వీసా గడువు అయిపోయాక మరలా క్రొత్త వీసాను కొనుక్కోకుండా ఏళ్ళ తరబడి ఈ కువైటులో వుంటూ చాటుమాటుగా తిరుగుతూ పోలీసుల కంటబడకుండా ఏళ్ళతరబడి తప్పించుకుని తిరిగేవాళ్ళు వేలమంది వున్నారు. నిజంగా ఈ కువైటు వాళ్ళు ఎంత మంచివాళ్ళు. దయా జాలి కలవాళ్ళు కాబట్టే ఈ అక్రమాలన్నీ తెలిసికూడా దేశానికి, వాళ్ళకు జరిగే అన్యాయాలు గ్రహించి కూడా సహిస్తూ చూసీ చూడనట్లుగా కళ్ళుమూసుకుని పోతున్నారు. పోనీలే పరదేశస్తులు, పేదవారు పనికోసం మనదేశానికి వచ్చారు. బ్రతకనీలే అని ఊరికే వుంటున్నారు. వాళ్ళేకనుక చట్టాన్ని కఠినపరిచి అక్రమంగానూ అన్యాయంగానూ తిరిగే వారిని దేశంలో నివసించేవారిని వెదకి పట్టుకుంటే సగానికి సగం పైగా జైల్లో కూర్చుని శిక్షల్ని అనుభవిస్తారు. ఈ మధ్య మనవాళ్ళు మరీ బరితెగించిపోతున్నారు. చట్టాలను అధిగమించి పోలీసుల కన్నుగప్పి తమ ఇష్టారాజ్యంగా జీవిస్తున్నారు. మనవాళ్ళు ఇలాగే యధావిధిగా మరికొన్ని సంవత్సరాలు తమ ధోరణిని కొనసాగిస్తే ఈ దేశం కూడా మన దేశంలాగే తయారవడం తథ్యం. ఆ రోజు ఎంతో దూరంలో లేదనిపిస్తోంది.

ఇక్కడ ఎడారి నేలలోంచి నిరంతరం ఊటలా పెట్రోలు బావుల్లోంచి ఉబికి వస్తోంది కాబట్టి, ఆ పెట్రోలు ప్రపంచదేశాల్లో అత్యధికమైన ధనాన్ని ఆర్జించి పెట్టి కువైటును ధనిక దేశంగా నిలబెడుతోంది కాబట్టి వీళ్ళు ఇంకా ఇక్కడ బ్రతికిపోతున్నారు. లేకపోతే వీళ్ళేకాదు. ఇక్కడ వుంటున్న పరదేశులు కూడా ఎన్నాళ్ళు జీవించగలరు? పెట్రోలు తప్ప ఇంకో వేరే వనరులు లేవు. ఇంకో ఆదాయమూ వీరికి లేదు. ' నా ఆలోచనల్లోంచి తెప్పరిల్లేసరికి అరనిముషం పట్టింది. ఈ లోపల అవతల నుండి సుజాత ఏమాత్రం ఆగకుండా మాట్లాడుతూనే వుంది. కువైట్‌లో అడ్డు అదుపూ లేకుండా సాగిస్తున్న అక్రమ సంబంధాల గురించి, వ్యభిచారం గురించీ వ్యాపారాల గురించీ, నశించి పోతున్న మానవత్వపు విలువల గురించి చెప్పుకుపోతోంది. ఇన్ని చెబుతోంది కానీ ఇంతకీ అసలు విషయం చెప్పలేదే అనుకుంటూ "హలో ఏమే సుజాతా ఇంతకీ జరిగిందేమిటో చెప్పు. అసలు విషయం చెప్పకుండా ఏదేదో చెపుతావే?" అన్నాను. మాటలకి అడ్డుపడుతూ.

"హుమ్. ఏం చెప్పాలక్కా? ఎలా చెప్పాలో తెలియడం లేదు. చెప్పడానికి మాటలు రావడం లేదు. పరాయి మగవాడిని మరిగిన ఇలాంటి ఆడవాళ్ళ గతి ఆఖరికి ఇంతే. తప్పదు. వాళ్ళు పాడయిపోయేది కాక కుటుంబాన్ని బిడ్డల్ని. వాళ్ళ బ్రతుకుల్ని కూడా నాశనం చేసేస్తున్నారు. ఈ లోకంలో దేవుని తరువాత పూజింపదగినది తల్లి. తల్లిని మించిన దైవం తల్లిని మించిన గురువు లేరంటారు. బిడ్డలు తల్లిని తమ ప్రపంచంగా భావిస్తారు. తల్లిలో పవిత్రతను, మంచితనాన్ని, గొప్పతనాన్ని చూడాలనుకుంటారు. తల్లికంటే మంచివాళ్ళు, గొప్పవాళ్ళు ఈ లోకంలో మరొకరు లేరనుకుంటారు. తల్లిని గురించి ఎవరైనా చెడుగా మాట్లాడితే భరించలేరు. తల్లిని గురించి చెడుగా విన్నప్పుడు భరించలేక ప్రాణం విలవిలలాడుతుంది. అలాంటి తల్లే తప్పు చేస్తే అదీ బిడ్డలకి తెలిసేలా ప్రవర్తిస్తే వాళ్ళ కంటిముందే విచ్చలవిడిగా తిరిగితే ఏ బిడ్డ హృదయం తల్లడిల్లకుండా వుండగలదు? తల్లిప్రేమ, తనకు చెందాల్సిన ప్రేమను తండ్రికాని పరాయి మగవాడు అన్యాయంగా అక్రమంగా తల్లినుండి దోచుకుంటుంటే చూసే ఆ పసిహృదయం బాధను ఎలా ఓర్చుగలదు? అందుకే రాజ్యలక్ష్మిలాంటి తల్లులకి వినయ్‌లాంటి కొడుకులు పుట్టాలి. కత్తికి ఒక కండగా చేసి ఇలాంటి ఆడచీడ పురుగుల్ని నరికి కాకులకు గద్దలకు పారేయాలి. అప్పటికైనా ఇలాంటి ఆడవారికి కనువిప్పుగలుగుతుంది. భర్త బ్రతికి వుండగానే బిడ్డలు ప్రక్కన వుండగానే వంటికి క్రొవ్వెక్కి శరీరానికి మదమెక్కి ఇవి అడవి మృగాల్లా ప్రవర్తిస్తున్నాయి. సమాజాన్ని భ్రష్టుపట్టిస్తున్నాయి. "

"సరే .. సరే ఇక ఉపోద్ఘాతం ఆపు. గంట దాటిపోయింది. ఛార్జింగ్ అయిపోతే నా ఫోను ఆఫ్ అయిపోతుంది. ఇప్పుడైనా ఇక అసలు విషయం చెప్పు. " ఇటువైపు నుండి అరిచాను విసుగ్గా.

నా కోపాన్ని గమనించి అపుడు ఈ లోకంలోకి వచ్చింది సుజాత. తనని తాను సర్దుకుని తన ఆవేశాన్ని తగ్గించుకుంది. మాటను మృదువుగా మార్చి గొంతు తగ్గించి "వినయ్ తన తల్లిని కత్తితో పొడిచేసాడు. ఇరవై కత్తిపోట్లట. ప్రస్తుతం రాజ్యలక్ష్మి సీరియస్ కండిషనుతో ఐ.సి.యులో వుంది. వాడేమో పొడిచేసి రక్తపు కత్తితోపాటుగా పోలీసు స్టేషనుకు వెళ్ళి జరిగిందంతా చెప్పి లొంగిపోయాడట. అందరూ వాడు చేసిన పనికి ఆశ్చర్యపోయారట. కొందరు అభినందించారట. దాదాపు ఆరేళ్ళనుండీ వాడికి విషయం బాగా అర్ధమయినప్పటినుండీ తల్లి సంపాదన ముట్టుకోలేదట వాడు అమ్మా నువ్వు కువైట్‌కి వెళ్ళి చెడిపోయావు. మాకు దూరమైపోయావు. నువు అక్కడ సంపాదించే పాపిష్టి డబ్బు మాకు అక్కరలేదు. కావాలంటే ఇక్కడ మాకు అవసరమైతే అడుక్కుని అయినా తింటాం అని తిరస్కరించేవాడట.

తల్లిని, తల్లి సంపాదనను అసహ్యించుకునే వాడంట. నువు తల్లివైతే అక్కడ ఆ డేవిడ్‌ని వదిలేసి ఇంటికి వచ్చి మాతో వుండు. మనకు వున్నదే తిని బ్రతుకుదాం అని ఎన్నిసార్లు చెప్పినా ఆ తల్లి వినకపోయేసరికి వాడికి జీవితం మీదే విరక్తి కలిగింది. అందరూ తల్లిని గురించి చెడుగా మాట్లాడుకుంటుంటే విని సహించలేక ఎన్నోసార్లు ఆత్మహత్య చేసుకుని చనిపోదామనుకున్నాడుట. చివరకి తల్లినే పొడిచి చంపేసాడట. పోలీసులు కూడా వాడినే అభినందించి శిక్ష తక్కువ పడేలా చేస్తాం. మహా అయితే నాలుగయిదేళ్ళు. తరువాత బయటకి వచ్చి పెళ్ళి చేసుకొని సుఖంగా వుందువు అన్నారంట.

ఇలాంటి కథలు ఎన్నో. కళ్ళముందే ఇలాంటి ఆడవారినెంత మందినో చూస్తున్నాం. ఏం చేయగలం? " అంటూ ఆగింది సుజాత. నిజమే ఏం చేయగలం? ఏమీ చేయలేం.

తప్పు ఎక్కడ ఎవరిలో వుంది? తప్పు పేదరికానిదా? భార్య, పిల్లల్ని పోషించలేని భర్తలదా? బిడ్డల్ని పోషించుకోవడానికి కువైటుకు వచ్చి ఆ విషయాన్ని మరిచిపోయి తరువాత ప్రక్కదారుల్లో పయనించే ఆడవాళ్ళదా?

పనులకోసం పరదేశాలకు వెళ్ళడానికి అనుమతించే మనదేశానిదా? ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాను నేను.

Post your comments

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)